

Štefan. Kaj me ne poznate?

Pehač. Ti si? Kaj stikaš ob tej uri? Spat se izgubi!

Štefan. To je moja stvar! Nisem več otrok, da bi hodil na vaše povelje spat.

Pehač. Vedi, da sem tvoj varih, ubogal me boš!

Štefan. Ne! Takega varuha ne potrebujem. Bili ste varih meni in moji domačiji, pa ste varovali le sebe. Me razumete? Zato ste v mojih očeh samo navaden, ničvreden goljuf!

Pehač (se strese od jeze). Fant, tako govoriš z menoj? Kaj sem jaz? (Prime motiko.)

Štefan. Slepar, goljuf! (Se obrne, da bi šel.)

Pehač (ga udari z motiko). Na, tu imaš sleparja! Pobalin!

Štefan (se prime za glavo in sesede). Joj, pomagajte!

Najda (odpre okno). Kaj je, za božjo voljo? Štefan, ali si ti? (Zapre okno.)

Pehač (se pripogne k Štefanu). Kaj sem ga preveč? Ni sile. (Žuga proti Rovanovi hiši.) Vražja deklina; čakaj, tudi tebe se bom izkušal iznebiti! (Se umakne z motiko za hišo).

15. prizor.

Najda (pride iz hiše in steče k Štefanu). Štefan! Štefan! Ali slišiš! Joj, ves krvav je. Ubit je! Štefan! — Kaj naj storim? Ali naj ljudi pokličem? (Zmoči

na vodnjaku žepni robec.) Obrišem mu kri, saj mogoče pride zopet k zavesti. (Mu moči čelo.) Štefan, slišiš, jaz sem, Najda! Slišiš, jaz sem pri tebi! Odprl je oči! Hvala Bogu, saj ni tako hudo!

Štefan. Najda — ti si? (Se nekoliko dvigne.)

Najda. Ali ti je hudo, te zelo boli? Čakaj, obvežem te. (Zmoči iznova robec in mu ga pritrdi na čelo.) Tako, zdaj bo bolje? Ali te boli?

Štefan. Ne — saj si ti pri meni. (Vstane in sede na kamen. Najda mu pomaga.) Hvala ti — rešila si me smrti. Ko bi se ti ne bila oglasila na oknu, bi me bil ta zverina ubil.

Najda. Kdo te je?

Štefan. Pehač, moj stric. (Jo prime za roko.) Najda, hvaležen sem ti. Kdaj ti povrnem?

Najda. Povračilo pride od Druzega! (Mu odtegne roko.) Zdaj pojdi k počitku. Jaz grem tudi, saj veš, kakšni so ljudje.

Štefan. O, vem, vem! Torej pojdi! Lahko noč! (Vstane in jo prime za roko.) Najda, tega ti ne pozabim nikdar!

Najda. V sili se mora pomagati vsakomur, najprvo pa prijatelju. Lahko noč! (Odide v hišo.)

Štefan (sam.) Lahko noč! — Prijatelju? Samo prijatelj sem ji, nič več? Kako rad bi povedal, da jo ljubim! Toda ne morem, ne morem. Spavaj sladko, srce zlato! (Počasi odhaja. — Zastor pade.)

(Dalje.)

Ljud in jaz.

Zložil Ant. Medved.

O meni se je motil svet
in se morda še danes moti,
a jaz sem hodil vrsto let
in hodim še po svoji poti.

Ko se je gnetel ljud naprej
in jaz sem v blatu kdaj obtičal,
o, to pljuval je fej na fej,
o, to me je z jezikom bičal!

Pomislil ni in ni ga sram,
da s pljunki in stopinjo trdo
na prašno pot življenja sam
namešal mi je blato grdo.

In ko sem vstal, morda je kdo
bodočnost lepo mi obetal,
a klelo jih je sto in sto,
da sem za njimi jo prikretal.

Le plezaj, ljud, naprej in gor,
jaz rad ostanem zadaj, doli.
Ne maram biti tebi vzor,
kot meni ti ne boš nikoli.

